

NOVICE IZ NEWS FROM GEODETSKIH DRUŠTEV PROFESSIONAL SOCIETIES

52. GEODETSKI DAN: GEODEZIJA → LOKACIJA → INFORMACIJA

8. IN 9. OKTOBER 2024, HOTEL HABAKUK, MARIBOR

Geodetski dan, že 52. po vrsti, je 8. in 9. oktobra 2024 v Mariboru ponovno združil domače in mednarodne strokovnjake s področja geodezije in geoinformatike. Letošnja osrednja tema, *Geodezija → Lokacija → Informacija*, je poudarila ključno vlogo kakovostnih prostorskih podatkov pri razumevanju in učinkovitem upravljanju prostora. Geodezija, ki deluje kot most med fizičnim in digitalnim svetom, z natančnimi meritvami in modeli omogoča, da fizične objekte in pojave prikažemo v digitalni obliki. Na tej podlagi je mogoče izdelovati podrobne analize, vizualizacije in simulacije različnih scenarijev, kar odpira možnosti za boljše načrtovanje prostora in sprejemanje premišljenih odločitev.

Dogodek sta organizirala Zveza geodetov Slovenije in Društvo geodetov severovzhodne Slovenije v sodelovanju z Geodetsko upravo Republike Slovenije, Ministrstvom za naravne vire in prostor, Fakulteto za gradbeništvo in geodezijo Univerze v Ljubljani, Geodetskim inštitutom Slovenije, Inženirsko zbornico Slovenije ter Združenjem geodetskih izvajalcev GIZ-GI.

Slika 1: Pozdravni govor predsednika Zveze geodetov Slovenije mag. Tonija Levičnika.

Slika 2: Pozdravni govor direktorja Geodetske uprave RS Tomaža Petka.

Navzoče so nagovorili predstavnik organizatorja mag. Toni Levičnik, predsednik Zveze geodetov Slovenije in minister Jože Novak, ki se zaradi neodločljivih obveznosti dogodka žal ni mogel udeležiti, so pa prebrali njegov govor, v katerem je poudaril pomen geodezije za razvoj prostorskih rešitev, ki bodo ustrezale prihodnjim potrebam družbe. Zbrane so nagovorili še Tomaž Petek, generalni direktor Geodetske uprave Republike Slovenije, podžupan mestne občine Maribor dr. Samo Peter Medved in predsednik Društva geodetov severovzhodne Slovenije Jože Dajnko. Govorniki so soglasno poudarili pomembno

vlogo geodezije pri zagotavljanju natančnih prostorskih podatkov, brez katerih učinkovito načrtovanje in upravljanje prostora kot omejene dobrine ne bi bilo mogoče. V družbi, ki jo zaznamujejo hitre spremembe in tehnološki razvoj, geodeti s skrbnim načrtovanjem in sodobnimi tehnologijami pomembno prispevajo k trajnostnemu razvoju in izboljšanju kakovosti življenja.

Slika 3: Pozdravni govor podžupana mestne občine Maribor dr. Sama Petra Medveda.

Slika 4: Pozdravni govor predsednika Društva geodetov severovzhodne Slovenije Jožeta Dajnika.

Programski del dvodnevne strokovne posveta se je začel s plenarnima predavanjema na izjemno aktualni temi. Dr. Martin Lidberg, predsednik EUREF, je predstavil stanje in trende v geodetskih referenčnih sistemih ter opozoril na naraščajoče potrebe po natančnih podatkih zaradi tehnološkega razvoja in digitalizacije. Dr. Bojan Stopar je predstavil zgodovinski pregled starih koordinatnih sistemov na območju Slovenije, njihovo vlogo in razvoj ter poudaril pomen vzpostavitve enotnega in kakovostnega državnega koordinatnega sistema D96 in vertikalnega sistema SVS2010 za učinkovito povezovanje prostorskih podatkov v prihodnosti.

V nadaljevanju so sledila strokovna predavanja, ki so pokrivala tematike od tektonike Slovenije do državnih GNSS omrežij in nadzora koordinatnega sistema v štirih razsežnostih, s poudarkom na kontroli stabilnosti točk v geodetski mreži ter transformacijskih modelih med višinskima sistemoma SVS2000 in SVS2010.

V popoldanskem delu prvega dne so udeleženci lahko prisluhnili predstavitvam o uporabi državnega koordinatnega sistema v praksi, s poudarkom na infrastrukturnih projektih, kot je drugi tir Divača–Koper. Predstavljeni so bili tudi rezultati raziskav, ki so preučevale uporabo nizkocenovnih GNSS senzorjev za geodetski monitoring.

Drugi dan posveta je bil namenjen temam s področja nepremičnin in katastra, s posebnim poudarkom na pomenu kakovostnih geodetskih podatkov in sodobnih tehnologij v postopkih vrednotenja in urejanja meja. Udeleženci so se seznanili s pravno ureditvijo katastrskih postopkov, zlasti z vidika mejne obravnave in pomembnosti arhivskih podatkov za pravilno interpretacijo zgodovine zemljiških parcel. Poleg tega so spoznali, kako umetna inteligenca avtomatizira procese vrednotenja nepremičnin in kako so osnovne državne geodetske mreže dragocena tehniška dediščina. Sklepni del posveta se je osredotočil na področje topografije, pri čemer so bili na podlagi praktičnih primerov predstavljeni novi pristopi k vzdrževanju 3D modelov stavb in državnega topografskega modela, poudarjen je bil pomen zagotavljanja visoke kakovosti in medoprevelnosti geoprostorskih informacij.

Slika 5: Udeleženci 52. Geodetskega dne (foto: Renato Karba).

Slika 6: Dogajanje na razstavnem prostoru.

Slika 7: Utrinek z razstavnega prostora.

Poleg bogatega strokovnega programa je na 52. Geodetskem dnevu potekala razstava geodetskih in geoinformacijskih podjetij ter drugih institucij, ki delujejo na področju geodezije in geoinformatike. Obiskovalci so si lahko ogledali najnovejše geodetske instrumente, drone, 3D skenerje, programsko opremo in druga orodja. Razstava je ponudila priložnost za spoznavanje izvajalcev, izmenjavo idej in povezovanje znotraj stroke.

Avtorja: Marina Lovrić in mag. Toni Levičnik

foto: Renato Karba

SLAVNOSTNA AKADEMIJA ZVEZE GEODETOV SLOVENIJE OB 52. GEODETSKEM DNEVU - 8. OKTOBER 2024, MARIBOR

Slavnostna akademija Zveze geodetov Slovenije, ki je potekala 8. oktobra v Mariboru v okviru 52. Geodetskega dne, je bila posvečena pomembnim dosežkom in jubilejem v geodetski stroki. V slovesen večer nas je popeljala skladba *Zemlja pleše*, ki simbolično izpostavlja poslanstvo geodezije – natančno razumevanje Zemlje in prostora. Ob tej priložnosti smo zaznamovali tudi 13. evropski dan geodetov in geoinformatikov, na katerem so se zbrali domači in mednarodni strokovnjaki, ki so skupaj proslavili ključne mejnike in dosežke stroke. Med udeleženci so bili tudi predstavniki iz Republike Hrvaške, Federacije Bosne in Hercegovine ter Republike Srbije, kar potrjuje dolgoletno sodelovanje na področju geodezije in izmenjave znanja.

Navzoče je pozdravil **mag. Toni Levičnik**, predsednik Zveze geodetov Slovenije, in vsem zaželel toplo dobrodošlico. V uvodnem nagovoru je poudaril pomen geodezije kot discipline, ki omogoča natančno lociranje in zagotavljanje ključnih informacij o prostoru. Geodezija prek prostorskih podatkov povezuje fizični in digitalni svet ter prispeva k trajnostnemu upravljanju prostora, kar je z razvojem sodobne družbe vse bolj dragoceno.

Slika 1: Pozdravni govor predsednika Zveze geodetov Slovenije mag. Tonija Levičnika.

Slika 2: Govor direktorja GURS Tomaža Petka ob 80-letnici slovenske geodetske uprave.

Slika 3: Govor direktorja Geodetskega inštituta Slovenije Milana Brajnika ob 70-letnici inštituta.

Slika 4: Govor dr. Joca Triglava.

Letošnja akademija je bila posvečena tudi dvema izjemnim obletnicama – osemdesetim letom delovanja Geodetske uprave Republike Slovenije in sedemdesetim letom delovanja Geodetskega inštituta Slovenije.

Slogan ob 80-letnici geodetske službe *Zemlja ni popolna krogla. Odkrijte moč lokacije* se je lepo povezal z letošnjo temo Geodetskega dne *Geodezija → Lokacija → Informacija*, kar poudarja, kako natančni prostorski podatki omogočajo jasnejši vpogled v upravljanje prostora, sprejemanje odločitev in načrtovanje prihodnosti. Ob tej priložnosti sta prisotne nagovorila tudi **g. Tomaž Petek**, generalni direktor GURS, in **g. Milan Brajnik**, direktor GIS, ki sta poudarila pomen obeh jubilejev za nadaljnji razvoj stroke.

Svoje bogate izkušnje in spomine iz dolgoletnega delovanja v geodeziji je ob upokojitvi z občinstvom delil **dr. Joc Triglav**. Njegova pripoved o razvoju stroke skozi desetletja ter pomembnih dosežkih in izzivih, ki so ga spremljali, je navzoče spomnila na pomen predanosti in strokovnosti, ki ju geodezija zahteva in nagradjuje.

Prireditev je spremljala tematska glasbena izvedba, ki je prisotne s skrbno izbranimi pesmimi popeljala skozi večer. Šansonjer Primož Vidovič je ob spremljavi džezovskega kitarista Matjaža Dajčarja in harmonikarja Matjaža Balažica s priredbami slovenskih popevk v džezovski preobleki ustvaril vzdušje, ki je prisotne popeljalo v svet poezije in spominov ter razkrilo nove razsežnosti znanih melodij ob prepletanju klasičnega in sodobnega.

V okviru slavnostne akademije je Zveza geodetov Slovenije podelila številna priznanja, s katerimi je izpostavila izjemne posameznike in organizacije, ki so s svojim delom pomembno zaznamovali razvoj geodetske stroke ter zvesto podpirali društvene dejavnosti.

Za zaslužne člane Zveze geodetov so bili imenovani **Jurij Hudnik**, **doc. dr. Mojca Kosmatin Fras** in **Ahmet Kalač**. Jurij Hudnik je bil nagrajen za dolgoletno vodenje Zveze geodetov Slovenije in uspešno uveljavljanje slovenske geodezije v mednarodnem prostoru. Doc. dr. Mojca Kosmatin Fras je prejela priznanje kot vodilna strokovnjakinja na področju fotogrametrije, katere delo je pomembno prispevalo k razvoju tega področja v Sloveniji in tujini. Ahmet Kalač je bil odlikovan za življenjsko delo in dolgoletno vodenje geodetskih služb v Mariboru, ki so prispevale k napredku geodetske prakse v Sloveniji.

Slika 5: Zaslужni člani ZGS Jurij Hudnik, doc. dr. Mojca Kosmatin Fras in Ahmet Kalač v družbi predsednika Društva geodetov Severovzhodne Slovenije Jožeta Dajnka in predsednika Dolenjskega geodetskega društva Janeza Dularja.

Slika 6: Prejemnika priznanj ZGS Ivana Kotnik in izr. prof. dr. Dušan Kogoj s predstojnico Oddelka za geodezijo na UL FGG prof. dr. Anko Lisec in glavnim urednikom Geodetskega vestnika doc. dr. Dušanom Petrovičem.

Za pomemben prispevek k razvoju geodetske stroke so priznanja prejeli **Rajko Mlinarič**, **Ivana Kotnik** in **izr. prof. dr. Dušan Kogoj**. Rajko Mlinarič je kot nekdanji predsednik Društva geodetov severovzhod-

dne Slovenije s svojim vodenjem pomembno prispeval k organizaciji in izvedbi geodetskih dogodkov. Ivana Kotnik, dolgoletna vodja OGU Slovenj Gradec, pa je bila nagrajena za predano strokovno delo ter prispevek k društvenim dejavnostim, ki jih ohranja tudi po upokojitvi. Izr. prof. dr. Dušan Kogoj je bil nagradjen za raziskovalno-razvojno delo in za svoje zasluge pri ohranjanju tehnične dediščine geodezije, vzpostavitvi muzejske zbirke in razstave geodetskih instrumentov.

Naziv častnega člana Zveze geodetov Slovenije je prejel **dr. Zoran Stančič**, čigar prispevek k razvoju geodetske in geoinformacijske stroke na nacionalni in mednarodni ravni je izjemen. Njegovo delo je pomembno vplivalo na razvoj GIS-a v Sloveniji, saj je postavil temelje za prostorske informacijske sisteme, ki imajo danes ključno vlogo pri načrtovanju in upravljanju prostora. Poleg akademskih dosežkov, vključno s številnimi znanstvenimi objavami in mentorstvom mladim raziskovalcem, je bil aktiven v številnih nacionalnih in mednarodnih projektih. Kot visoki uradnik pri Evropski komisiji je prispeval k razvoju digitalnih in komunikacijskih strategij za vso Evropo, danes pa kot svetovalec predsednice Republike Slovenije za evropske zadeve nadaljuje prizadevanja za napredek znanosti in geodezije.

Slika 7: Častni član ZGS dr. Zoran Stančič z namestnico generalnega direktorja GURS mag. Erno Flogie Dolinar in predstavnikom gospodarstva v izvršnem odboru ZGS Aljažem Peklajem.

Slika 8: Generalni direktor GURS Tomaž Petek, ki je v imenu geodetske uprave prejel plaketo za življenjsko delo, s predsednikom ZGS mag. Tonijem Levičnikom in generalno sekretarko ZGS Marino Lovrič.

Ob jubilejni 80. obletnici delovanja je **Geodetska uprava Republike Slovenije** prejela plaketo za življenjsko delo, ki ji jo je podelila Zveza geodetov Slovenije. Kot osrednja državna institucija GURS že desetletja povezuje akademsko sfero, civilno družbo in gospodarstvo ter upravlja ključne podatkovne zbirke s področja geodezije, nepremičnin, infrastrukture in topografije. Njen prispevek k razvoju in digitalni preobrazbi geodetskih storitev, ki omogoča transparentno in učinkovito upravljanje prostora, odseva v dolgoletnem in predanem delu na področju geodezije in geoinformacij.

Dogodek se je zaključil z zahvalo vsem, ki so s svojim prispevkom omogočili izvedbo letošnje slavnostne akademije in 52. Geodetskega dne. Ob prijetni glasbeni spremljavi se je druženje v sproščenem vzdušju, kjer so se prisotni še naprej povezovali, si izmenjevali strokovne in osebne misli ter kovali nove povezave, ki bodo prispevale k nadaljnjemu razvoju geodetske stroke.

Slika 9: Prejemniki priznanj ZGS.

Avtorja: Marina Lovrić in mag. Toni Levičnik

foto: Renato Karba

POHOD PO OTOKIH IST, PREMUDA IN SILBA

Ljubljansko geodetsko društvo je v dneh od 27. do 29. septembra izvedlo jubilejni, dvajseti planinski pohod po vrhovih jadranskih otokov in s tem zaokrožilo še deseterico v drugi transverzalni knjižici začrtanih potepanj.

V nadaljevanju najprej povzemam besede pokojnega kolega Janeza Dottija iz leta 2008, zapisane v zborniku, izdanem ob 50-letnici delovanja Ljubljanskega geodetskega društva. Takrat je opisal prve korake na poti, ki se je zaradi omejitev med pandemijo podaljšala na skupnih 21 let.

»Po planinskem pohodu na Osorščico na Lošnju se je nekaterim članom izvršnega odbora Ljubljanskega geodetskega društva ob poznem popoldanskem kosilu porodila zamisel o transverzali po najvišjih vrhovih jadranskih otokov. Ker je naletela na zelo ugoden odziv pri udeležencih prvega pohoda, se je izvršni odbor LGD odločil, da bo vsako leto v jeseni organiziral planinski pohod na enega izmed vrhov jadranskih otokov.

Zagnani člani društva so izdelali transverzalo knjižico, ki vključuje deset vrhov jadranskih otokov, od tega pet v severnem delu Jadranskega morja (Cres, Krk, Lošinj, Pag, Rab) in pet v južnem delu Jadranskega

morja (Brač, Hvar, Korčula, Mljet, Vis). Knjižica poleg opisa poti do navedenih vrhov na kratko predstavlja značilnosti, kulturo in zgodovino posameznega otoka, v njej je tudi prostor za štampljko.

Slika 1: Pohodniki na prvem izletu – vrh Osorščice.

Iz prvotne zamisli o planinskih pohodih na vrhove jadranskih otokov je tako pravzaprav nastal izobraževalni planinski pohod, saj je obsegal spoznavanje turističnih, kulturnih, zgodovinskih in drugih značilnosti, ki jih posamezniki kot poletni turisti največkrat ne vidimo, vedno pa smo dodatno pozornost namenili geodetu pomembni tematiki. Pohodi so bili zaradi lahkotnosti in sproščenosti priložnost za prijetno druženje različnih generacij članov našega društva.» (Op.: konec citata)

Sliki 2 in 3: Naslovnica in prikaz po prvi opravljenih (zeleno) in v drugi transverzalni knjižici načrtovanih pohodov (rdeče).

Po izvedbi vseh pohodov, načrtovanih v prvi transverzalni knjižici, so člani podali pobudo za nadaljevanje tradicije tovrstnih izletov z dodatnim naborem vrhov. Jani, kot stalni udeleženec in tudi tedanji predsednik društva, je pobudo navdušeno poosebil in začrtal nadaljevanje. Društvo je izdalo drugo knjižico, ki jo je na pot pospremil z besedami:

»V drugem delu knjižice nadaljujemo s Pohodi po vrhovih jadranskih otokov. Izbor tokratnih vrhov ni naključen, temveč je nastal z iskanjem po obstoječi literaturi o jadranskih otokih. Glede na to, da so v prvem delu bili izbrani največji in turistično najbolj obiskani jadranski otoki, so za drugi del ostali manjši otoki, vendar razporejeni ob celotni obali Jadranskega morja. Pri dveh otokih v zadrskem območju sem zaradi povezanosti med otoki izbral še sosednji oziroma sosednja otoka. Nekateri so bolj znani, nekateri pa malo manj in tudi težje dostopni, tako da tudi bivanje na posameznih otokih ne bo mogoče. Obisk teh otokov bo izveden z enodnevnim obiskom iz najbližjega obalnega turističnega kraja ali celo z bivanjem na turistični ladji.

Vsekakor izbor temelji tudi na individualnem izboru, kaj vsak izmed nas bi po svojem okusu lahko izbral kakšen drug otok, ki mu je bolj pri srcu. Glede na to, da so izbrani otoki razporejeni ob celotni obali jadranskega morja, bomo pri posameznih izletih, predvsem pri tistih, kjer bomo bivali na celini, obiskali tudi najlepše znamenitosti v okolici teh krajev.

Z izdajo druge knjižice dejansko presegamo prvotno idejo o pohodih po vrhovih jadranskih otokov in smo lahko veseli, da živimo v okolju, ki nam poleg lepote naših krajev omogoča tudi takšne izlete v bližnji okolici.« (Op.: konec citata)

Na Janija in druge preminule kolege, ki so z nami nekdaj hodili na izlete po vrhovih otokov, smo se na zadnjem izletu večkrat spomnili. Res se je v dveh desetletjih nabralo za zvrhano mero spominov in pogosto je spontano stekel pogovor o kaki od skupnih prigod. Ob izplutju ladjice po osvojenem najbolj izpostavljenem letošnjem vrhu pa smo valovitemu morju, po kratki komemoraciji, predali cvetni venček v spomin na kolege, ki jih žal pogrešamo.

Sliki 4 in 5: Venček v spomin na dolgoletne sopotnike, ki jih ni več med nami.

Na tokratnem izletu smo udeleženci obiskali kar šest otokov. Po poti preko Krka in Cresa smo se nastanili na Lošinju in od tam z ladjico obiskali še Premudo, Ist in Silbo. Podvig je zahteval obilo plovbe in tudi tokrat nas sreča ni zapustila. Navkljub spremenljivemu vremenu, močno valovitemu morju, ki je nekaterim povzročalo slabost, močnim vetrovom, občasni dežni spremljavi in žal res kratko odmerjenemu času na otokih smo izpolnili program, osvojili vse vrhove in doživeli tudi precej razvajanja s strani sončnih žarkov

(da razvajanja s strani prijazne posadke niti ne omenjam). Razpoloženje je bilo večino časa zelo veselo, v plesne korake nas ni silila le glasna glasba, ampak tudi zibajoča se paluba, hrana in pijača je teknila, kot pa takemu izletu pritiče, smo našli čas tudi za plavanje v kristalno čistem morju.

Slike 6,7 in 8: Člani na vrhovih: Vrh (Premuda), Straža (Ist) in Varh (Silba).

Po osvojitvi vseh vrhov smo v transverzalne knjižice pritisnili še zadnji žig in izvršni odbor društva je, skladno z zapisanimi pravili, podelil priznanja vsem članom, ki so zbrali najmanj sedem udeležb.

Slika 9: Vseh deset žigov v drugi transverzalni knjižici je zbralo kar dvanajst članov.

Slika 10: Vseh dvajset žigov v obeh transverzalnih knjižicah so zbrali trije člani.

Izvršni odbor LGD je podelil priznanja naslednjim prejemnikom:

za pohode po vrhovih jadranskih otokov – 2. del:

- 7 žigov: Miha Muck in Miha Zupančič;
- 8 žigov: Marjeta Mihaela Boh, Helena Kokalj, Marijana Vugrin in Tomislav Vugrin;
- 9 žigov: Nežka Gorkič, Fani Krajnc, Marjana Duhovnik, Matej Ažman, Bojan Pirc, Janez Košir in Janez Urh;
- 10 žigov: Fani Jelenc, Marijan Jelenc, Ljubica Logožar, Boris Brajkovič, Doroteja Mlakar, Alojz Mlakar, Magda Tančič, Miha Remžgar, Elizabeta Trampuš, Roman Janez Trampuš, Jana Martinuč Brajnik in Milan Brajnik;

za pohode po vrhovih jadranskih otokov – 1. in 2. del:

- 20 žigov za osvojenih vseh 23 vrhov otokov: Elizabeta Trampuš, Roman Janez Trampuš in Milan Brajnik.

Prav posebno priznanje pa izvršni odbor društva posthumno namenja Janezu Dottiju, ki se je udeležil prav vseh pohodov in jih vodil, dokler ga ni v preteklem letu zapustilo zdravje. Navkljub oslabelosti je

z zanimanjem spremljal priprave in izvedbo 19. pohoda ter snoval načrte za izvedbo tu opisanega dvajsetega, ki pa ga ni dočakal med nami.

Tudi letošnji izlet je v celoti uspel, izpolnili smo celotni program. Že prvi dan smo obiskali mesto Osor in se z izhodišča prvega izleta zazrli proti vrhu Osorščice, ki nas je v soncu vabila k ponovitvi vzpona. Navkljub tihim željam po bivanju na ladjici nam to zaradi prevelike zasedenosti večjih plovil ni uspelo. A nam bo vsem prav zato ostala v spominu kar dvakrat ponovljena dolga plovba med otoki, kakršne večina ne doživi prav pogosto. Zahtevnost bivanja na otokih se je izrazila tudi v zahtevnosti organizacije zadnjega izleta – uspelo nam je in špila na klobasi je zavezana, veter in pršec v laseh pa sta nas vrnila v leta prvih osvajanj otoških vrhov!

Po uspešni izpolnitvi načrtane transverzalne poti in obisku vseh predvidenih triindvajsetih otokov so prisotni s skandiranjem »še, še, še« izrazili zadovoljstvo z dosedanja izvedbo in vrgli rokavico izvršnemu odboru, da predlaga podobne nove skupne poti. Sam ob sklenitvi dolgoletne serije izletov dodajam, da je lepih spominov res veliko in je iskanje novih izzivov postalo zahtevna naloga, a kdo ve, kam nas vodi naslednja pot – pomembno je le, da bomo zopet skupaj, do tedaj pa nasvidenje!

Tekst: Milan Brajnik

*Fotografije: Miha Muck,
Ljubljansko geodetsko društvo*

ČUDOVITO DOŽIVETJE DNEVA ESKURZIJE STAREJŠIH ČLANOV LGD

Leto je naokoli in prišel je čas za jesenski izlet starejših članov LGD. Vabila smo se zelo razveselili malo mlajši člani, saj nas starejši vedno prav prijazno povabijo s sabo. Nas Zasavke so pobrali na Trojanah, kjer smo avtobus pričakale s štirimi pladnji dišečih krofov in seveda nasmejane tja do ušes, pridružila se nam je tam pa tudi Jana. Za dobro voljo je imela veliko zasluge tudi Irena s svojo prisrčnico/ploharco, v kateri se je skrivala res žlahtna žganica, ki je veselo zakrožila med nami, seveda v želji, da nam zdravje služi še naprej. Ko smo se okrepčali s krofom, smo med vožnjo do Šempetra v Savinjski dolini še nazdravili s travarico ali borovničkami, kar je kdo želel, ter poravnali dolg za izlet, za kar je bila zadolžena Lija. Seveda sem ji rade volje priskočila na pomoč in obenem spoznala še nekaj naših novih sopotnikov. Predvsem me je navdušila Milka, ki se je izkazala s svojo iznajdljivostjo, ko nisva uspeli odpreti steklenice. Pred Rimsko nekropolo nas je pričakala zelo zgovorna vodička Martina, ki nas je popeljala v življenje takratnih prebivalcev teh krajev in nas navdušila z zgodbami, ki jih je stresala iz rokava, in to kako duhovito! Res, kapo dol, vse nas je navdušila. Pred skoraj 2000 leti je skozi Šempeter vodila sila pomembna rimska cesta Akvileja–Emona–Celeja–Petovija. V okolici so imeli posestva mnogi rimski veljaki in upravniki iz Celeje in nekateri med njimi so svoje grobnice postavili prav v šempetrski rimski nekropoli. Do odkritja nekropole je prišlo povsem naključno, ko so leta 1952 pri delih v sadovnjaku nepričakovano naleteli na kip sedeče ženske. Nekaj let po izkopavanjih so odprli arheološki park Rimsko nekropola v Šempetru, ki še dandanes spada med najpomembnejše in najlepše ohranjene spomenike rimske dobe v Sloveniji in Srednji Evropi. V lapidariju, muzeju na prostem, so v prekrasnem jesenskem dopoldnevu zasijale prečudovite grobnice Rimljanov z reliefi, ki so delo vrhunskih mojstrov takratnega časa. Od odkritja rimske nekropole v Šempetru je bilo izkopanih že več kot šeststo arheološko pomembnih predmetov ter več kot sto družinskih grobnic. Najlepše so velike grobnice iz

pohorskega marmorja, ki jih krasijo reliefno upodobljeni kipi tam pokopanih družin. Največja med vsemi je grobnica Spektacijev, ki je postavljena *in situ* – na istem mestu kot nekoč – in izstopa z reliefi štirih letnih časov. Med lepše se uvršča še grobnica Enijcev, ki prikazuje mitični prizor ugrabitve Evrope. Vsaka grobnica pripoveduje svojo, 2000 let staro zgodbo, opisuje antično mitologijo in govori o življenju Rimljanov. Rimska nekropola je antično arheološko najdišče, ki leži na vzhodnem robu današnjega naselja Šempeter v Savinjski dolini. Sodeč po ostankih, sega grobišče v dolžino več kot kilometer vzdolž nekdanje rimske ceste med Emono in Celejo. V uporabi naj bi bilo od sredine 1. stoletja do 3. stoletja, ko ga je prizadela povodenj Savinje in se je delno zrušilo v strugo. Po tistem je nastalo novo grobišče severno od starega. Odkriti grobovi so različnih tipov, od preprostih lukenj do umetelnih grobnic s podzidanimi temelji in marmornatimi plastikami v noriško-panonskem slogu, ki upodabljajo lastnike in razne mitološke prizore. V plasti tik pod njimi so odkrili še prazgodovinske grobove iz halštatskega obdobja, kar izpričuje dolgo zgodovino poselitve tega rodovitnega območja. Naselja, ki mu je pripadalo grobišče, še niso odkrili, prav tako ostajata neraziskana zahodni in vzhodni rob najdišča, ki ju prekrivata strnjeno naselje in regionalna cesta. V arheološkem parku, muzeju na prostem, ki se razprostira jugozahodno od cerkve sv. Petra na vzhodu Šempetra, so predstavljene štiri rekonstruirane marmorne grobnice in različni kosi drugih grobov ter razni drugi arhitekturni elementi, pa tudi rekonstrukcije tlorisov nekaterih grobov in ostanki rimske ceste v dolžini tristo metrov. Celotno območje je od leta 2003 razglašeno za kulturni spomenik državnega pomena. Glavni eksponat arheološkega parka so rekonstrukcije štirih večjih grobnic s spomeniki, ki nakazujejo na visok družbeni status pokopanih. Večina bolje ohranjenih spomenikov je stala blizu nekdanje struge Savinje, tako da so ob poplavi padle v reko in jih je prekril gramoz ter jih skril. Srčna predstavitev gospe Martine nas je ponesla v rimske čase in do solza smo se nasmejali njenemu zaključku, da nas ženske moški osvobajajo. Pot smo nadaljevali do mesta Celjskih grofov, kjer smo počakali na naslednjega vodiča Dejana, ki je malce zamujal. Hvala Bogu, da ga je pripeljala mami, a mladenič nima težav le s točnostjo, ampak tudi s ključi, ki jih dostikrat odnese s sabo. Ko smo končno prišli z ogledom mestnega jedra v Celju, so se nam z zahoda že prav grozeče približevali črni oblaki. Sprehod skozi res lepo urejeno staro mestno jedro smo prišli pri Celjskem domu nasproti železniške postaje, končali naj bi ga v dobri urici, a žal so bile to le želje vodiča. S svojim poznavanjem mestne zgodovine se kar ni mogel upreti, da nam ne bi zaupal še kakšne skrivnosti, in tako smo izvedeli mnogo zanimivosti, povezanih s tem mestom, s stavbami, ki so nekdanj stale za mestnim obzidjem in so za svojimi lepo obnovljenimi pročelji skrivale marsikaj. Med njimi je tudi Plečnikovo delo, in sicer vogalna stavba, na vrhu katere je atlet, kot je nekdo izvirno poimenoval Kristusa na križu. Center krasijo tudi skulpture znanih osebnosti. Prva je bila Alma Ida Wilibalda Maximiliana Karlin, fascinanta Celjanka, svetovna popotnica, poliglotka in pisateljica, je pomembna osebnost mesta, s svojim življenjskim slogom pa primer ženske, ki je izstopala iz tedanjega povprečja. Leta 1919 se je podala na pot okoli sveta, ki je neprekinjeno trajala osem let. Denar za življenje in potovanje si je služila sproti s pisanjem, prevajanjem in poučevanjem. Naslednji je bil Josip Pelikan, slovenski fotograf češkega rodu. V Pelikanovi družini so tri rodovi fotografov. Starša sta bila po rodu Čeha. S fotografijo sta prišla v Pragi, ki je takrat veljala za fotografsko zelo razvito mesto. Odselila sta se v Trbiž, kjer je bilo takrat prosto mesto za fotografsko obrt. Tu se je mladi Josip pri očetu Antonu naučil fotografske abecede. Kot fotograf je deloval v različnih krajih Slovenije, dokler se ni leta 1920 ustalil v Celju, kjer je ostal do smrti leta 1977. V tem času je obveljal za mestnega fotografskega kronista. Znane se tudi

njegove portretne fotografije, ustvarjene v steklenem fotografskem ateljeju s konca 19. stoletja, ki je danes urejen v muzej. V njem je razstavljena fotografova originalna oprema, njegove steklene plošče in fotografije. Menda je celo fotografiral stara starša našega vodiča na njun poročni dan in ju naredil večna. In tretji je bil Anton Martin Slomšek, ki pa ga vsi poznate, njegov kip nas je najmanj navdušil, nekako se nam je zdel provokativen, le kaj nam je z njim hotela povedati kiparka Karla Bulovec Mrak??? Obiskali smo še cerkev sv. Danijela, v kateri je tudi grb Celjskih grofov, a je bila tako slabo osvetljena, da smo si kar oddahnili, ko smo tisto temačnost zapustili. Ogleli smo končali pri Knežjem dvorcu, kjer so nas ujele prve kaplje, ploha pa se je kaj hitro odpeljala naprej, ko smo se z vodičem zapeljali skozi največji del mesta, mimo trgovskih centrov in Cinkarne, mesto je dokaj bogato, prepoznavno po uspešnih tovarnah: Emo, Aero, Toper, Tiskarna in Zlatarne Celje. Ko smo zavili proti grajskemu hribu, pa nas je ujela dvojna mavrica. Točno to smo si zamislili pri načrtovanju izleta, mi je zaupal Miha. Parkirišče pred celjskim gradom je skoraj samevalo, a nas to ni motilo, pa tudi visoka oblačnost ne, ki je zakrivala modro nebo. Že vhod in obzidje največjega srednjeveškega gradu Slovenije dajeta slutiti, da vstopamo v središče sage o Celjskih grofih. Že veste, da je bila Barbara Celjska, hči Hermana II. Celjskega, najvišja kronana glava v slovenski zgodovini? Ste slišali za usodno ljubezensko zgodbo med Friderikom II. in Veroniko Deseniško, ki velja za eno najbolj strastnih in tragičnih v slovenski zgodovini? Ja, največji slovenski srednjeveški grad kot utrdba na vrhu hriba že od daleč nadzira vse prometne poti proti središču Celja. Prvi temelji Celjskega gradu so stali že v drugi polovici 12. stoletja. Celjski grad je najbolj znan kot dom Celjskih grofov, najvplivnejše vladarske dinastije na Slovenskem. Spomine na preteklost ohranjajo vznemirljive legende, razstave in interaktivna doživetja. V toplejšem delu leta tu potekajo programi Žive zgodovine s kulturno-zgodovinskimi društvi iz vse Slovenije. Čeprav po gradu ne odmevajo več koraki in ostroge velikih Celjanov, jih obujajo njihovi oboževalci in interpreti kulturno-zgodovinskih društev, ki s ponosom sprejmejo obiskovalce na gradu kot vitezi in dvorne dame. Živa zgodovina, koncerti in poroke na grajsko dvorišče vabijo vse, ki se želite potopiti v zgodovino srednjega veka in se za trenutek počutiti kot pravi grofje. In tudi mi smo se, vsaj jaz, ob vodiču, ki mu res ni zmanjkalo zanimivosti o nekdanjih prebivalcih gradu, med katerimi pa nam je odkril še kako svojo, ko je mami belil lase, a ni nikoli obupala nad njim. Kar se Celjskih grofov tiče, pa, kot je zaključil, zanje v polni meri velja slovenski pregovor: kdor visoko leta, nizko pade. Res so padli povsem na dno in izumrli, na žalost. Povsem na koncu smo si ogledali še Friderikovo zbirko mučilnih naprav, seveda le maket. Sem si privoščila mučilni stol in se nanj usedla. Vam povem, k sreči imam kar dobro obloženo zadnjo plat, ki je ublažila bolečino ob sedenju na bodicah, križu pa je bilo prav prijetno, ko sem se naslonila nanje. In če sem povsem odkrita, bi verjetno premagala obtoženko, ki je sede na tem stolu zdržala celih 84 ur, le da so njo še dodatno stiskali na bodice. A hvala Bogu, da je na sceno zgodovine stopila Marija Terezija, ki je mučilnice ukinila in jih zamenjala z dobičkonosno zadevo – davki. Ko smo se na koncu še ovekovečili na skupinski, se poslovili od zgovornega vodiča Dejana in se odpeljali čez mesto nazaj, ob Savinji, do bližnjega gostišča Hochkraut na pozno kosilo, kjer so nas postregli z okusno hrano, pijača pa nas je presenetila z normalnimi cenami. In ko smo si pošteno napolnili prazne trebuhe, marsikdo je zavil višek hrane še za domov, smo se odpeljali nazaj do Celja in potem v Žalec, kjer smo za rep ujeli odprto fontano piv Zeleno zlato, ki je poklon hmeljarski dediščini Spodnje Savinjske doline in Žalca, središča hmeljarstva v naši državi. Slovenija je tudi peta največja proizvajalka hmelja na svetu, hmelj pa je tista »začimba«, ki daje pivu okus in prepoznavno noto. V Žalcu so želeli obstoječo zgodovino pove-

zati s sedanostjo in postaviti temelje zanimive turistične zgodbe za prihodnost. Rezultat vseh teh dejavnikov je fontana Zeleno zlato, ki je tudi prejemnica dveh nagrad Slovenske turistične organizacije – Snovalca in Sejalca. Ob okušanju različnih piv so se razživele naše brbončice. Tisti, čudno zelen, nam je očaral čutila, pa tudi čokoladno obarvan ni dosti zaostajal, vsaj za nas laike, ko so nekateri prisegali na ostale okuse, med njimi seveda pravi poznavalci, šest okusov pa je bilo na voljo. In ko je ura na zvoniku bližnje cerkve odbila osemnajst, se je fontana ustavila, nas pa je spet ujel dež. Res, za ta denar je to to, smo si rekli in se odpeljali do Trojan, kjer je bil še zadnji postanek, namenjen nakupu krofov, me Zasavke pa smo se poslovile in se spustile v naš kanjon. A še prej smo se lepo zahvalile Milošu in Stanetu za nepozabno preživet dan in z željo, da drugo leto ponovno skupaj raziščemo kak biser naše male Slovenije.

Slika 1: Dobrodošlica na Trojanah.

Slika 2: Voden ogled nekropole v Šempetru.

Slika 3: Nekropola v Šempetru.

Slika 4: Ples golobov (v dežju) za dobrodošlico ob prihodu v Celje.

Slika 5: Ogled spomenika Alme Ide Wilibald Maximilian Karlin v Celju.

Slika 6: Pogled na celjski grad.

Slika 7: Skupinska slika na celjskem gradu.

Slika 8: Pogled s celjskega gradu.

Slika 9: Cerkev Sv. Danijela in del spomenika na trgu pred cerkvijo.

Zapisala Helena Kokalj

Vse fotografije je posnel Miha Muck.

DRUŠTVO GEODETOV GORENJSKE, Slovenski trg 2, 4000 Kranj

ITALIJA 2024 – TOSKANA IN CINQUE TERRE

Člani in prijatelji Društva geodetov Gorenjske smo se od 18. do 20. oktobra 2024 potepali po prelepih krajih Italije. Pot smo začeli v zgodnjih jutranjih urah tretjega oktobrskega petka na Jesenicah in z vmesnimi postanki v Radovljici, Kranju ter Ljubljani skoraj docela napolnili avtobus. Jutro je bilo še bolj mirno, vendar smo se po okrepčilu že bolj ogreli za klepet, razpoloženje je postajalo vse bolj sproščeno.

Po prečkanju državne meje z Italijo smo v pretežno oblačnem in rahlo deževnem vremenu pot nadaljevali v Parma, kjer smo obiskali kmetijsko posestvo Bertinelli. Ogledali smo si sirarno, spoznali postopek pridelave parmezana, popeljali so nas skozi skladišče za zorenje sira, nazadnje smo pokušali tri različne vrste zorjenega parmezana, parmezanovo kremo, k čemur se je prilegel tudi kozarec vina. Ob koncu ogleda smo dočakali še sonce, ki nas je za kratko pogrelo pred vhomom v sirarno.

Pot smo nadaljevali do Modene, kjer smo obiskali kmetijo, ki se ukvarja s pridelavo balzamičnega kisa. Imeli smo voden ogled in pokušino kisa, parmezana in vina lambrusco, pri čemer je bilo seveda mogoče izdelke tudi kupiti v tamkajšnji trgovini. Sledila je vožnja do hotela na obali, kamor smo prispeli že v mraku.

Sirarna Bertinelli.

Muzej Leonardiano.

Za drugi dan izleta je bil načrtovan obisk romantičnih vasi Cinque Terre. Prebudili smo se v oblačnem in po napovedi deževen dan. Po zajtrku smo se odpeljali proti obali mesta La Spezia. Potihem smo upali, da morje ne bo preveč razburkano in bomo lahko šli na izlet z ladjico. Vodička Vesna je poizvedovala, bila vztrajna in poskrbela, da smo se vkrcali na ladjo ter vasice opazovali tudi z morske strani. Začeli smo v mestu La Spezia, preko Golfa dei Poeti, zaliva pesnikov, in mimo vasice Porto Venere smo zapluli do slavnih vasic. Odprl se nam je pogled na naselja, nanizana pod visoke pečine: Riomaggiore, Manarola, Corniglia - Vernazza, Monterosso al Mare, kjer smo se izkrcali.

Vodička nam je povedala številne zanimivosti o zgodovini vasic, tamkajšnjih načinih kmetovanja in obdelovanja zemlje. Osupljiv je pogled na Corniglio, najmanjšo vasico visoko nad morjem. Med vasicami smo potovali z vlakom in si kot zadnjo ogledali Riomaggiore. Ustanovljena je bila že v 8. stoletju, ko so se tukaj ustalili grški begunci pred bizantinsko oblastjo. Postala je ribiška in se je širila navzgor v strm breg. Kljub slabši napovedi je bilo vreme stabilno in smo dežnik odprli šele pri ogledu zadnje vasicе.

Zadnji dan našega izleta smo se odpeljali do Lucce, enega najprijetnejših toskanskih mest. Starodavna mreža ulic je obdana s parki in obzidjem, mestno središče je polno palač, muzejev in romanskih cerkv. Najlepša med njimi je San Michele in Foro, ki slovi po najbolj zapletenem pročelju v Italiji. Najdragocenejše umetnine so zbrane v katedrali San Martino, bazilika San Frediano pa slovi po izrednih mozaikih. Po zaključku ogleda smo se odpeljali v sončen in vetroven Vinci, kjer stoji muzej Leonardiano. Ogledali smo si razstavljene lesene modele Leonardovih strojev in izumov na podlagi risb iz njegovih zvezkov: avtomobil, oklepni tank in celo smuči za hojo po vodi. Po ogledu smo imeli še nekaj prostega časa in se v popoldanskih urah odpravili na pot proti Sloveniji, kamor smo prispeli v poznih večernih urah.

Jožica Marinko

Društvo geodetov Gorenjske

PRESEŽEK SLOVENSКИH GEODETOV Z OSVOJENIM MONT BLANCOM PRED 40 LETI

Športno nabrušeni in zagnani sodelavci Geodetskega zavoda SRS (zavod) smo 27. avgusta 1984 osvojili 4807 metrov¹ visoki Mont Blanc. Mogočna Bela dama leži na meji med Francijo in Italijo, z vrhom v Franciji, ki je takrat veljal za streho Evrope. Štirideset let je minilo od najzahtevnejšega ekipnega športnega dosežka v zgodovini slovenske geodezije. Spomin bleđi, zato so v pomoč zapisi v posebni izdaji glasila zavoda *Geodet* (Geodet, 1984), ki nas popeljejo v skrivnosti planinske odprave.

Ideja za vzpon se je kalila v mladinski organizaciji zavoda, ki sem jo vodila. V pripravljalnem obdobju smo osvojili: Storžič, Škrlatico, Razor, Krn, Jalovec, Triglav in nekatere druge vrhove. Planinskih izletov so se udeleževali zavodovci vseh generacij. Korak smo urili s cepini in z derezami ter nabirali kondicijo, da bi bili kos načrtovanemu podvigu. Vodstvo zavoda nas je podprlo z dvema najetima kombijema, ki smo ju vžičeni prelepili z nalepkami Mont Blanca. Tik pred odhodom sta udeležbo odpovedali Tanja in Marjetka. Na pot smo krenili v petek, 24. avgusta, popoldne. Odprava je štela 12 članov: Jože Avbelj (pok.), Zvone Golobič, Evgen Hari, Roman Lečnik, Božena Lipej, Miro Pergar, Boštjan Repinc, Jože Smrekar, Igor Vidmar, Janez Zavašnik (pok.), Bojan Žerjal in Bogo Žontar (pok.). Vsak član je imel posebne zadolžitve: Jože A. – vodja kuhinje; Zvone – referent za nežni spol, Evgen – kulturno-zabavni program, Roman – nedefinirana funkcija razen članstva v Veliki trojki, Božena – uradna novinarica, Miro – finančni vodja, Boštjan – nadzor nad francosko železnico, Jože S. – uradni fotograf, Igor – vodja, Janez – strokovno-tehnični sodelavec, Bojan – komuniciranje z javnostjo in Bogo – kuhinjske specialitete.

Po nočni vožnji smo prispeli v Chamonix v soboto zjutraj. Pričakalo nas je mrzlo in deževno vreme, ki se je popoldne izboljšalo. V daljavi smo zagledali veličastno Belo goro, ki nas je navdajala s spoštovanjem in motivacijo pred skorajšnjim srečanjem. Soboto smo izkoristili za ogled mesta in

¹ po nekaterih navedbah 4810 m.

postavitev treh šotorov v kampu Les Rosiers. Po deževni noči smo se v nedeljo zjutraj odpeljali do naselja Les Houches (1003 m), od koder smo se z gondolo povzpeli do Hotela Bellevue (1786 m). Nadaljevali smo s tramvajem/zobato železnico, ki nas je v pol ure pripeljal na Nid d'Aigle (2386 m). Tu smo začeli vzpon po tradicionalni pristopni poti v meglenem vremenu. Vodil nas je Miro, ki je Mont Blanc že osvojil. Po dveh urah hoje smo prispeli do kočice Tete Rousse (3167 m), kjer smo se pripravili na zahtevnejše nadaljevanje poti. Megla se je občasno razpršila, tako da smo v višavah opazili kočico v skalovju, ki je bila naš cilj. Pri zahtevnem vzpenjanju sta nekatere zaradi višine spremljala omotica in glavobol. Hodili smo brez besed, lovili zrak in stiskali zobe, da bi prišli čim hitreje do kočice L'Aiguille de Gouter (3817 m), ki smo jo dosegli ob šestih zvečer. Nagrajeni smo bili z lepim sončnim zahodom, ki je napovedoval boljše vreme. Namesto 12 rezerviranih ležišč smo jih dobili osem, zato smo prostor na pogradih skrbno razdelili. V sobi se je zrak redčil, imeli smo glavobole. Nekateri smo občutili pritisk v plombah v zobeh, spet drugi so modrovali, da plombe na takih višinah izpadajo.

Naslovnica posebne izdaje glasila Geodet.

V ponedeljek smo neprespani vstali med eno in drugo uro. Oblikovali smo štiri naveze: Miro-Roman-Boštjan, Bogo-Bojan-Evgen, Janez-Jože S.-Jože A., Igor-Božena-Zvone. Pohod smo začeli ob pol treh. Noč je bila jasna in mrzla, veter je bril v obraz. Ponoči je zapadlo 15 cm snega in planinci pred nami so delali gaz. Kolona planincev z lučkami na čelih se je pomikala počasi. Zaradi težav z derezami se je Bojan vrnil v kočico. Čarobnost nočnega doživetja je popestril pogled v dolino na osvetljeni Chamonix. Grizli smo strmino, prečkali razpoke, hodili previdno in držali cepine v pripravljenosti.

Ob jutranjem svitu nas je pozdravil markantni bivač Vallot (4362 m). Sončni vzhod smo doživeli malo pred bivačom. Nekoliko izčrpani in prezeblji smo se ustavili v bivaču. Nekateri nismo čutili prstov na nogah, drugi so imeli težave z želodcem in so bruhal. Odhod iz bivača je ob pol deveti uri spremljalo sonce, ki je pogladilo naše težave in okrepilo željo po osvojitvi vrha. Premagovali smo lastne omejitve in prilagajal tempo svojim zmožnostim. Dan je bil čudovit, z lepimi razgledi, a vsak se je osredotočal le na varen korak. Zaloge energije se je zmanjševala, noge so postajale težke, težje smo dihal. Premagovali smo zadnji snežni greben na meji med Italijo in Francijo in spremljalo nas je nelagodje ob pogledu na strmo snežno površino levo ali desno. Zadnja naveza z Evgenom je zaostala. Kakšnih 150 metrov pod vrhom sem imela težave z derezami, grozno. Vztrajno in z menjavo ritma parih korakov ter počitka smo z velikimi napori osvojili vrh. Tri naveze smo ga dosegle med deseto in enajsto uro, četrta je zaostajala. Kljub tihi evforiji smo imeli mešane občutke in ni bilo čutiti zmagovalstva. Nismo verjeli, da smo zmagovalci. Zvone je ponosno pritrdil zastavico ob bok ostalih. Uživali smo v trenutkih in se ob dvanajsti uri odpravili proti bivaču, saj se je začela spuščati megla. Spust je bil težji od vzpona. Srečali smo Evgena, Bogota in Romana, ki so se, vidno utrujeni, ob vzpodbudi Evgena, premikali proti vrhu. Dosegli smo bivač Vallot. Del skupine se je kmalu odpravil do kočice Goutier, ostali so v bivaču počakali na Evgenovo trojko. Spuščali smo se vedre volje, saj smo za sabo pustili osvojen vrh, najnevarnejši del snežnega spusta in ogromno premaganih naporov. V koči Goutier, kamor smo se prvi vrnili okoli tretje ure popoldne, nas je čakal Bojan. Okoli šestih popoldne so se nam pridružili še ostali člani odprave. Bili smo presrečni, da smo na varnem, in vsem je odleglo, ker je začel naletavati sneg.

Zimske razmere so nas spremljale od nadmorske višine 3000 metrov naprej.

Mont Blanc

V torek zjutraj smo nadaljevali s spustom po zahtevnem zasneženem skalovju, korak po korak, meter za metrom. Rokavice smo imeli mokre zaradi stalnega preprijemanja jeklenic, klinov in skal. Po prehodu čez nevarni koluar smo dosegli kočico Tete de Rousse. Z ogromnim olajšanjem smo nadaljevali pot do Nid d'Aigle, kjer smo prestopili na tramvaj in gondolo do izhodišča. Zvečer sta v kampu Bogo in Jože S. pripravila najboljši sataša na svetu in pripovedovanju, kako nam je šlo, ni bilo konca dolgo v noč. Prevečala sta nas je neizmerna radost in zadovoljstvo, prežeta s ponosom in zavedanjem o premikanju lastnih meja. V sredo nas je večina obiskala ledenik Mar de Glace z znamenito ledeniško jamo, v četrtek smo se vračali in v petek po nekaj nakupovanja prispeli v domače kraje.

Večji del odprave na vrhu Mont Blanca.

Najstarejša člana odprave na vrhu Mont Blanca.

Nepozabna izkušnja, prežeta s prijateljstvom, z medsebojno podporo in s skupno željo, ki so nam pomagali uresničiti takratne sanje. Fantastičen dosežek, saj je enajst članov odprave od dvanajstih osvojilo vrh, znameniti in mogočni Mont Blanc!

Vir:

GEODET, Posebna izdaja »MONT-BLANC«, 1984 (1984). Glasilo delavcev Geodetskega zavoda SRS Ljubljana, 19 strani.

Božena Lipej, Ljubljana

bozena.lipej@gmail.com

Fotografije: Jože Smrekar

VOŠČILO

V novembru je praznoval sto let Franc Holc, naš dolgoletni član in nekdanji načelnik Občinske geodetske uprave Gornja Radgona.

Ob visokem jubileju dragemu Frančku čestitamo vsi geodeti, še posebej pa člani Društva geodetov severovzhodne Slovenije.